

Sall László
könnyű
konyhalégzés

Sall László

könnyű
konyhalégzés

Várad 2014

*megosztom veled bánatom
hogy boldog légy*

A könyv megjelenését a Move & Walk Intézet
(Göteborg, Svédország – www.movewalk.se)
támogatása tette lehetővé

Move&Walk®

borító és illusztrációk:

Szencz Livia, Cserszegtomaj, Magyarország

A szerző portréját Horváth László (Kolozsvár) készítette

Megjelent: 2014. március 8-án Göteborgban

Készült: 3 × 69 példányban

A könyv eladásából származó bevétellel **Rafi Lajos** (1970–2013)

erdélyi magyar roma költő családját támogatjuk. További

támogatások: Rafi Zsuzsanna SWIFT: RNCB RO BU

IBAN: RO02RNCB0155140681810001

537135 Comuna Lăzarea (Gyergyószárhegy)

nr. 533. Románia, Hargita megye

ISBN 978-606-8621-04-3

Margit lányomnak

Szó-elők

Igen, igazad van, aki hallgat az beleegyezik, de mi-
be is egyeznék bele a hallgatásommal? Mert azt
hogy szerettelek és szeretlek, te magad sem kérdő-
jelezted meg, nem vontad soha kétségbe, bár, igaz,
sokszor ejtettelek kétségbe viselkedésemmel – ám-
bár inkább szavaimmal, azokkal, amelyekről most
azt várod, hogy mondják el, mi nekem a szeretet –,
s ezt mondtad is. S most azt remélem és abban bí-
zom, hogy mindezt, amit most leírok, magaddal vi-
szed, magadban hordod és építed magad tovább,
olyanná és azzá az emberré, akit én mindig is sze-
rettem benned és általad.

Akárcsak az álló óra, mely napjában kétszer is a
helyes időt mutatja, az ember is életében legalább
kétszer helyesen cselekszik. Születésekor és halála-
kor. Előbbit nyomós oka van másoknak, de leg-
alább anyjának köszönni. Utóbbi, ha szerencséje

van, szintén csak anyjának. De közben. Közben emberek, emberek tucatjai, százai, ezrei befolyásolják, melyik percében, a nap melyik szakában, évszakban, korban, mit tegyen. Segítik-e ezek az emberek, közülük legalább egy, hogy döntései, a döntéseid helyesek legyenek. Gondolataid, döntéseid, cselekedeteid helyesek, jók legyenek. Jók számodra, annak aki segít, s a többi tucatnyinak, a százaknak, az ezreknek, az embereknek. Nekem.

A szeretet talán az a mankó, amit felnőtté válásunk óta használunk a bicegés ellen. Túl hamar akarunk felnőtté válni, ám sem testünk, sem lelkünk nem érett rá, eltörlik, beletörlik valamink, s bicegünk életünk hátralevő részében. Túl hamar akarunk felnőtté válni, ezért örökre gyerekek maradunk. Túl hamar akarunk felnőtté válni, mert mindent a felnőttek döntenek el gyerekkorunkban, helyettünk, velünk s persze értünk is.

Írom hát a saját nyers szavaim, nem nyersek, hogy sértsenek, csak még nincs meg a kellő szerepük, helyük, jelentőségük, így nyersek, de nem éretlenek. De kedvesek, annak szánom őket, a kedvesemnek. Fájok. Fáj bennem az utálat. Fáj a testem, ott fáj, ahol a tied. Fáj a lelkem, ott ahol a ti-

ed. Fájnak a szavak. De írom őket, nem félek tőlük. Olyan közel engednek saját magamhoz, ahogy szállnak belém betűnként pihéid közül s a fellobbanó szellő gondolatom állóvizében mondatokká csobbantja az utálatom.

Mit csináljak, írok. Várom, hogy megértssem magam, hogy megérthess. Mit csinálok, várlak haza.

Mindig ez az *egység* a kettősségben, se este, se reggel nem vagy itt. Üres az ágy nélküled, tele a szívem, gondolatom veled. De cselekedeteimnek már nem vagy mozgatója, vágya, túlereje. A szeretetbe belefér, mint üres gyomorba a meleg étel, a megváltozott önkép, a szerelmes szeretet, a szerelem szeretete, a szerelmed szeretete, a test szeretete, szerelmes tested szeretete, a saját testem szeretete, a lényed. Kiszabadulni a test ketrecéből és belezuhanni a másik lelkébe, a lelkedbe az ősrobbanás kori energiával, tömeggel. Mi fér bele neked, kérded. Mondom, beleférsz. Nekem a szeretet a szerepem, mint – talán – írtam volt valamelyik versemben. De nem is, nekem a szerepem a szeretet. Ott állok sorban a szerepekért, mint régen, gyerekként, krumpliért, kenyérért, olajért, vajért, cukorért, tejfölért s kávéért, mert az is kellett. Akkor anyukámnak kellett. Most már nem kell. Ő már nincs. Te sem vagy. Nem főzök neked reggelente. Üres, nem csak az ágy, a konyha is. Itt állok most a sorban a szerepekért.

Mert persze, hogy kérdezem én is magamtól, ha már kéred, hogy mondjam, mi nekem a szeretet. Az-e, az az elégséges jó, ami megvált egy embert, ebben az esetben engem (és téged – bár ez most tolakodásnak tűnhet –, erről még később ha lehet talán bővebben szólok) /! szólnék, ha itt lennél; – (/ vagy talán az az elégséges rossz-e, ami számodra úgy tűnhet, hogy pont ez idegenít el tőlem. Pedig cselekedeteim mögött nem feltétlenül keresendő mindig és mindenben (bár mindenemet áthatja) a szeretet vagy annak általad vállalható lehetséges értelmezési változatai.

Mindig ez az *egység* a kettősségben. Ezek a szavak meg a gondolataim. De az-e az egész írás értelme, hogy elidegenítsem magamtól a témát, a szeretetet, téged, vagy tán, mint téli estén, egy kocsmateraszán cigarettázva, dideregve, vacogva, remegve és reszketve újra és újra átéljem az élményt, a benthagyott meleg kabát élményét, hogy szeretlek.

Nem halálközeli, halál-helyetti állapotban vagyok. „*Embert, akinek nincs szabadsága, nem lehet elképzelni másképp, csakis balottnak.*” (Tolsztoj). Nekem most nincs meg a szabadságom, hogy velem legyél. Itt egy régi versem, nem is igazán értem, hogyan került elő, de azért jó, hogy itt van: „*a bűn zsoldja a halál / szavak hiányában a szavak lelke is bűnös / ismétlés folytatása / a külső megmu-*

tatkozás kényszere”. A te szabadságod, a szeretetem, a gondolataimban van, de itt a rettegés is, hogy ezt szavakban nem tudom átadni. Félek, hogy a **veled, érted** és – az együttérző szeretetem – nem megy át a szavak, szavaim segítségével. Mert szavak, mert nem cselekedet. Mert a szavak, szavaim, elmondhatják, mit jelent számomra a szeretet, de helyettesíteni nem tudják azt. Itt marad bennem, hordom majd míg csak be nem érem önmagammal, a halállal.

De van-e oka a szeretetnek? Kell-e? Lehet-e? Önmagában, önmagáért nem ér semmit? Mert van bennünk, nyilván, hogy van bennünk egy talán biológiai igény vagy parancs, kényszer: szeressünk, ám ennek milyenségét csakis a szeretet „tárgyához” viszonyítva lehet és kell meghatározni. Illetve maga a viszony határozza meg a szeretetet. Én és te.

Ugyanúgy, ahogy nem tudhatnám, hogy szeretek egy fát (már zöldülnek a temető fái), egy virágot (nyílik már a magnólia is a kapunk előtt), a látványukat, szagukat, ha nem tudnám, hogy vannak, léteznek.

Azon kapom magam, hogy kint ülök az erkélyen s szívom a cigarettát és iszom a kávé, mint te, kedves olvasóm. Azon kapom magam, nyílik a kapu (a magnólia szirmai már a földön, rájuk, tudom, nem lépnél, lábujjhegyen ügyesen kerülgetnéd őket), de nem te jössz. Azon kapom magam, hogy

a helyeden ülök. Azon kapom magam a helyeden ülve, azt hiszem, azt gondolom, úgy gondolkodom, ahogy te. Nem helyetted, a helyeden. A helyeden, hogy velem legyél. Mert szeretlek.

Mert ha nem tudnám, hogy itt vagy, hogy vagy, nem szerethetnék.

Nem az öröklött szeretetet szeretem. Téged szeretlek. Mert célja van a szeretetnek. A célja a haszonélvezet. Hason élvezet, a hasadon. Hasonulni. Célja az együttérzés. Célja az ismétlés, az élet vágya, életismétlés. Ok, okozat. Ok és okozni. Másnak! Jót. Neked! Boldoggá tenni valakit. Téged! Boldoggá tenni magam.

Nem akárkit. A belsőleg leghetségest, a külsőleg megvalósíthatót. Téged.

De szerethetsz-e még engem? Engem, aki utálja saját magát. Utálom magam, mert kérdezted, te mit csinálsz, mondom, ezt csinálom. Utálom magam, mert megszegtem ígéretem, hogy nem írok; hogy nem írok neked, rólam. Utálom magam, mert megszegtem az ígéretem, de ezzel megszegtem, megcsaltam a reményeim is. Utálom magam azért is, mert tudom, amikor írok, nem tudok meg – elmenekülni az írás kínálta és fékezhetetlen agyvelejűségem adta lehetőségektől. Utálom magam, mert nem vagy itt. Nagyon nehéz lesz most megírni ezt. Azt, hogy szeretlek s hogyan, amikor nem vagy (itt) s a

béke, a kettőnk békéje nem egyengeti lelkem és lelked nem fogja tollam, no jó, ujjaim, itt a billentyűkön. Neked, rólad. Téged, versben írni, az más, lelked jelenléte szervesen *dikt(!)*álta bennem a verseket; abban benne volt/van a szeretet már eleve: a vagy. Az eleven szeretet; úgy ahogy, amilyennek én képzelem s megélem. Hogy mit szerettem rajtad: a d-héid, a végtelent megformáló törékeny tested! Persze az igazi (tudod, a jelzőkkel mindig hadilábon álltam, -ok most is, Schneider is megmondta most Váradon) kérdés vagy nem kérdés, a küllem! A küllemed; szeretem-e a küllemed (hogy szeretem-e!)? S ha igen (mert igen), mit jelent nekem?

Arról aztán nem is beszélve (de igen, beszéljünk, beszélgessünk! De szóljon, mert szólhat arról az életünk, hogy megbeszéljük, milyen lett volna, hogy ha még egy nyarat megélünk, ha nem arról beszélünk, de megéljük!), micsoda pazarlás az írás! Pazarlása időnek, erőnek, térnek! Csak nem veled (nem-időd, nem-erőd, nem-tered)! Nemtelen nem terem.

Minden és mindenki azt mondja, ha szereted, ha igazán szereted, engedd el! Legutóbb Závada Péter **Aposztrófea** versének záró szakaszában: „hogy szeretlek, csak nyers nyelvtan/ s ki üres, részed nem lehet/ semmim sincs, hát velem van/ az hogy *elengedtelek*”. Vagy mint az Úr, aki úgy szerette egy-

szülött fiát, hogy elhagyta? S te, te hogyan engedted el gyermekeidet, te, ki apjuk helyett is anyjuk voltál? S én, ki sem anyád, se apád, se gyermeked s már lelked, tested békítő szeretőd sem, én hogyan engedjelek el?

Én elengedlek: mehetsz (ha már úgyis elmentél), menj! Menj, önmegvalósítani magad! Nekem! De én szabad leszek-e? Leszek-e még szabad téged szeretni? Feltétel nélkül, az ön- és a másik kontrolljától mentesen, semmit nem elvárva, abszolút bizalommal. Nekünk most van esélyünk újrakezdeni és egymáshoz méltó módon élni. A remény hal meg utoljára – mondja, talán egy mexikói közmondás –, de szerintem a remény születik meg leghamarabb. Mikor megláttalak, megláttam a szemed, megszületett bennem a remény, megláttam benned a legszebb embert, megértettem, van remény, van, kit úgy szerethetek, ahogyan a szeretet megalkottatott bennem.

Éjjel felébredek. Nem tudok aludni. Azt mondod, máskor sem. Felébredtem, mikor jöttél, mellém, az ágyba, és tudtam, hogy te vagy. Ilyenkor átöleltél, mondtad –, és aludtál tovább. Megöleltelek, mert tudtam, te vagy. Most felébredek, és tudom, nem vagy. Hol vagy? Várlak az ágyamba. Várlak haza!

Mindig ez az egység, mindig ez a kettősség, mindig ez a felezési idő. Mindig ez az egyensúlykényszer, nehogy többet adj, mint kaptál. Állsz a lépcsőn, se fel, se le. Mindig a nő és a férfi, mindig ez a kettősség, mindig ez az egység, mindig ez az élet. Mindig ez a teljesség, mindig ez a teljesíthetetlen egység. Mindig borulva vagy borulátón, állok a lépcsőn. A nőre borulva vagy fel a lépcsőn. De hol még a szeretet, mit a lépcső érez, függetlenül tőlem, tőled. Ha érez, ha érzi. Hol a lépcső foka, a beteljesülés foka? Hol a tehetetlenség túlereje? Hol a szerelem? Hol a szerelem, ott nem terem/t a szeretet?

Most értem s értem meg, miért s milyen a szeretetem. Legalábbis egy része. Hiszen ahogy egyéniségünkben/személyiségünkben is több identitás rejtőzik, szunnyad, és alkalom adtán *kér* és **csinál** magának helyet, ugyanúgy, gondolom én, most, többfajta szeretet is megfér bennünk. Most, íme, az egyik, amiért, ahogyan szeretlek, a kérdéseid. Azok fognak nekem nagyon hiányozni! Mit csinálsz? Nem én, ezt tudjuk, én várlak haza!

Te mit csinálsz, mikor nem vagy itt! Amikor nem kérdezel, amikor már nem vagyok neked. Mit csinálsz?

De miről írok én, hogy nem szerettelek, hogy nem szeretted, hogy nem találtuk meg egymásban a

magunk békéjét? Dehogy, arról írok, hogy szeretlek, hogy szeretlek és soha. Soha nem foglak nem szeretni. S ez nem fenyegetés, ez legyen mankód, ha már én nem lehettem azzá. Mit csinálsz?

De minek már a szeretetről, a szeretetemről, mellyel s ahogyan szeretlek, beszélni, mikor már nem vagy. Nem vagy velem. Lenni azonban vagy, szeretetem tehát nem hiábavaló, gondolom én, most, s ezt mondtam is, mondom most is, soha. Soha nem foglak nem szeretni. Mert azt nem lehet. Tetteim, bár inkább szavakkal elkövetett tetteim, neked nem ezt közvetítették. Sajnálom és bánom. Mintha magam ellen csináltam volna az egészet. Miért csináltad ezt velem, kérdezed, miért hagytad, hogy elhagyjalak? (Az *örökmozgásban* volt még egy hang, akivel polemizáltam, most már csak magam vagyok meg a kérdéseid. De ez nem egy *másik* hang, ez az enyémmé lett hangod. Igaz hangom!) Lehet ez? Azért csináltam így, hogy elhagyj, hogy könnyű legyen neked az elválás? Az elválás? Mi, mi az a múltamban, amiért így bánok a nővel, kérdezem most. Kérdezted te is, miért hagyott el legszebb volt feleséged!? Valami csak kellett legyen! Valamiért csak elhagyott, mondtad vagy gondoltad vagy beszélted meg velem. Én meg most itt állok s próbálom megbeszélni magammal.

Apánk nem „szeretett” csak mindene a mienk volt, a gyerekeké, feleségéé, a családé. Ideje, ami nem volt, pénze, ami nem volt, de egész lénye, szeretete. Tőle ezt tanultam, örököltem. Anyám má-

sodszülött fia és egyetlen lánya voltam. Én egyből láttam, mi a dörgés. Ha kellett, ablakot mostam. S akkor még nem volt olyan könnyű, mint ma. Nem ilyen nagy összefüggő ablakok voltak, hogy két-három tollvonással el lehetett volna intézni, ilyenekről akkor még nem is álmodhattam! Sok kicsi ablak-szem, papírral s tán kékszeszoldattal. Meg konyhát mosni, szobát takarítani. Port törölni. Mosogatni. Törölgetni. Bevásárolni. Sorban állni (lásd kávé). Fát vágni. Kályhát tisztítani. Kívül-belül (hamut kivinni). Pogácsát sütni. Lekvárt eltenni (befőzni). Főzni. Mosni. Ha kellett. Szeretetből? Nem annak indult.

Sajnálataból? Nem.

Szépelgésből? Nem.

Hivalkodásból? Nem.

Magam-mutogatásból? Nem.

Józan együttérzésből? Igen. Önmagamért is? Igen. Mert láttam van ott egy rés. Az ottban és az akkorban éltem. Nem gondolkodás, és nem válogatás nélkül cselekedtem a jót. Ami anyámnak jó volt. Meg nekem. Nekünk. A családnak. A tenni-tevés (s ez nem kevés), a valamit-csinálni-kell függősége itt alakulhatott ki bennem, ha mindaddig ez nem is lett volna (még) meg eléggé személyiségemben. Ekkortól számítható cselekedetiségem. Cseletnekiségem. Szeretnekiségem. Ezt hordom most is.

Tőle, anyámtól ezt tanultam, örököltem?

Ki volt az első kérdezted, mondtam, én! Nem, mondtad te, te voltál az első, aki szeretett közülünk, aki felfigyelt, észrevette a másikat. Ezen veszekedtünk, nem, nem veszekedtünk s nem is pereltünk, csak mondtuk, mondtuk egymásnak: én, én láttalak meg előbb, én láttam meg benned, magam, mi kell nekem, te! Te kellesz; te kellesz, hogy megérts, hogy megérthesd magad, megértess engem, megértselek. Most megértetted magad? Megadtad magad magadnak? Elmentél. Legyél te önmagad, de tarts meg magadnak! Én, én láttalak meg. Megláttam szemedben a szépséged, észrevettem a szép embert, az önmagáért küzdő, az önmagát kereső és akaró ember szépségét. Szemedben keresztül láttalak, láttam törékeny tested tükrét, összetört lelked. Összetört tested hatalmas vágját, szeress! De hisz szerettelek, szeretlek! Felépítetted, létrehoztad, megalkottad bennem a szerelmet. Az időtlen szerelem szeretetét.

Menekültként érkeztél hozzám. Én számon/szádon nem kérem, hogy elmondd, milyen volt menekültként élni, de ha nem hiszed, hogy hallom a vilamosok csikorgó, zörgő, dübörgő zaján keresztül a lépteid, mikor várlak haza, nem mondhatod, hogy tudod, nem tudhatod, mi a szeretet. Az én szeretetem. Milyen volt menekültként élni nálam, velem. De menekült voltál-e ebben a lakásban, otthonunk-

ban? Mert ez a lakás még mindig a te lakásod is és lesz is, ez a te otthonod is. Ezen nem tudok s már te sem tudsz, még azzal sem változtatni, hogy nem laksz már itt: te csináltad magadnak, nekem is, nekünk. Ezen nem tudsz változtatni. De akarsz-e? Akarhatod-e? Menekültként érkeztél hozzám, de meg nem érkeztél? Menekültként érkeztél hozzám, úgy éltél itt, de úgy is mentél el? Menekültél? Vagy csak azt nem akartad tudni, hogy szeretlek? Vagy szándékosan hagytad itt nekem megvalósított álmaid, az otthonod, hogy tudjam, hogy szerettél? Tudom!

Hogy tudjam, hogy szeretsz? Tudom!

Még mindig ez az *egység* a kettősségben: szeretlek, szeretsz!

S ha most ismét regényt írnék, mint annak idején, mikor a feleségem hagyott el, akkor az így kezdődhetne: „Van egy macskám. No nem az, akire ti gondoltok, mert ő elhagyott. A macskáját hagyta itt.”

S az írás végén ez állna: „Megváltottalak szerelem, megváltottattál! Mankóm lettél.”

De látod, most nem írok regényt. Ezek csak versek. Nyersek.

nyers anyag (részletes)

olykor bánt, hogy összetévesztenek sall lászlóval
továbbá az is bánt, hogy én tényleg

sall lászló vagyok

bánt még, hogy aki ismer, az is összetéveszt

sall lászlóval

olykor az is bánt, hogy aki nem ismer,

az nem tudja,

hogyan én

sall lászló vagyok

boldogtalan férfi hava

töretlen történet

én a tó
te a part
én a nádas
te a part man

én a tócsa
te a láb
én téged
te a lább

ne add

jaj most a talány
közel jön s ahány
ember a láthatáron
miiiiind a tóba esik

hej páva hej páva
a császárné máma
már nem lovagol ki

életfogytával

benne a versben
mintegy a vers kedvéért
a vers fölé hajolva
a vers fölé emelkedve

emelkedem
és csak a versre gondolok
csak rád
csak és pilinszky ágyára
hol a párna
hova tetted
az ágy a miénk (is)
de a párna
a párna a pilinszkyé
igen haragszom
a harag közös
a megbocsátás nem

az ágy a miénk
te a párna
dobállak mint egy párnát
feldoblak majd elkaplak
feldoblak majd emelkedem én is
mintegy a kedvedért

föléd hajolva
föléd emelkedve
s íme itt van
köztünk
a megbocsátás

a teljesség kompromisszuma

1.

üres kezem
kezedben úr
testetlen feketelyuk
azonos kezdet

2.

vérem vérben
vérem végre véred

(3.

Napközben idegen nyelveken beszélek.
Éjjelente hallgatok.
A nők mindig vállalnak valamit – a kockázatot –.
A férfiak – legfeljebb – végrehajtják.)

4.

oltár arcom
föld paplan

látó szemem
tér katlan

két-egy kezem
tapintatlan

kötetnyi szerelmeink

mintájára élünk
öregszik a pofánk
mondták
s mondtam
vásárra vittük mit lehetett
de többet az ész nem tehetett
mondják
szeretkezéseink
élveboncolás
csak
mondják
csak
hadd mondják

állandó találkozások

kötetnyi szerelmek
mintájára élünk
a látszatot hígítjuk csak
verselemzéseink
élveboncolás

követni kellene
rosszulsikerült szerelmeink
tévútját

alkalmi vers tepertősütés közben

I.g-nek uta születésnapján

gyertyává fázva
magad
mására
hagynád
magad

helyettesítve
helyetted sincsen

magad is keresed ki talál
kitalál
megtart
helyetted sincsen
helyettesítsen

magad
megtart
ki nincsen

rimeset

mindjárt itt a dél
de mikor jön már adél
nem nyertem meg a bár tendert
mégis én lettem a bártender

bánatomban
bálna módra kiülök a
málha dombra
s bánatomat málna borba
rejtve verem dobra:
bálna módra hiányzik
vagy mázsa tonhal

talpam alatt kövecske
arra megyek, kövess te!
talpam alatt kavicska
jó volna most a talicska!

karácsony

edzetlen testébe
kit gyermekének tekint
szállt le lelkébe

szállt szállt vele
elmúltak telek
ígérte megmentelek

felnőtt –
becézett gyermekkoráról
mintázza
teljesületlen napjait

teste már másé
magánya ihlette társé
a megszegett tagadásé

roham

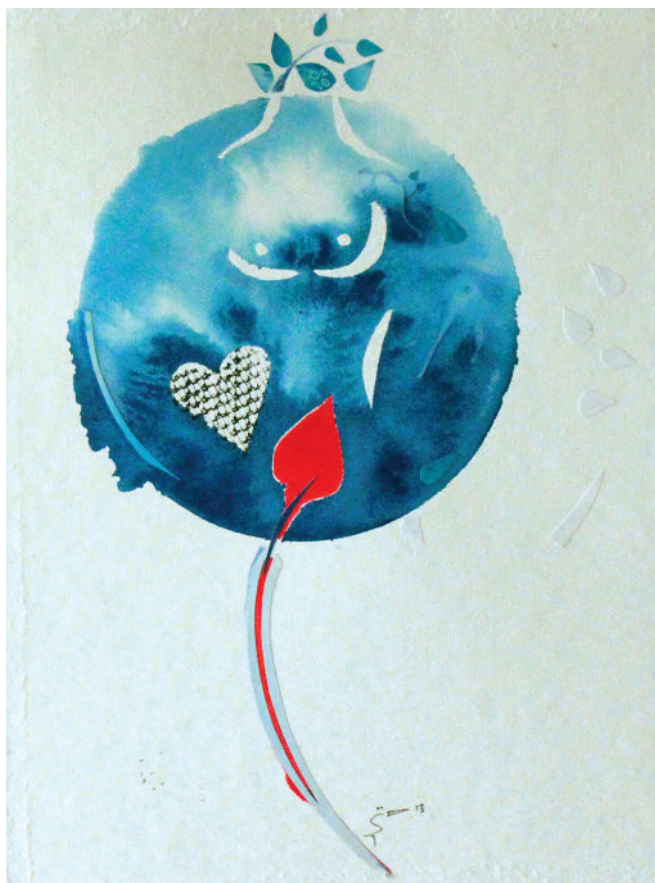
nem is árka inkább medre
önmagát hogy megszeresse
napjait majd elfeledve
minden más csak helyette

a szerelemnek nem tárgya
jelene a fontossága
önmagát is vágyva
rohan rohan a boldogságba

meztelen a lelke
mint testem ha kefélek
ne nézz vissza sejtve
láss belém nem félek

rügysző-virágzó-nyárelő
élet van

kétszerező

magányból szabadult hálószoza titkok
népesítik be szemem
vágyakká szelődült akarásaim
szépségjelekként ülnek ki arcodra

bejárom veled a légzés bugyrait
karavánná lassul viharzó létezésünk
kincsünket nincs ki elkívánja

kutakodó tekintetek helyeslőn
hunynak szemet titkunkra

szerelem

a lélek
hangalakjában fürdik
szemed
fényben

kezem
fáradozása az illeszkedés
igéretében
tombol

testünk
nyugalma a békévé
oszló magány

vérünk szagátömlesztése
csodává fogalmazva

xy

csended mezején kergetőzik
lomtalan türelmem
virággá álmodja
az öregedés

domborulataid ereibe
ver gyökeret
parttalan kíváncsiságom
az öregedés

gondolataid alagútját
rekeszti a teljesült szépség
süvítő mozdonyom
az öregedés

arc poetika

borátka selymíti hangom
betükké morzsolt csendem
vakolat homokja-csiszolta
mondataim
te csak örülj _____
_____vérem
magad étke _____
_____véges vétkem
kitárom testem
tojásaim zöldre festem
meleg esőmben tested

versboldogság
örömök szeretkező
szabadságos *vétkülése*
te csak örülj vörös-fekete
ferencesek újult feneke
üli be a tereket
játsznak retró-diszkót
táncház-nyikrót
te csak örülj _____
_____vétkes ékem
kitárom
kapuja
részén lesem kedvesem
léptét
hangom selypített
mondás

fogadj magadba

a semmim volt
benne mindenem
hiányod

magányomból magamba
tetteim tetemei közül
fogadj magadba

magamhoz emellek

legyek húsodban

legyek sárban

mában

legyek

rántsz ágiba

rántsz sárba

magamra ne hagyj

bozzám emellek

kerted

éjjelből

nappalba ébresztő álma

legyek

rántsz árokba

rántsz álmokba

magamra ne hagyj

bozzám emellek

kerted télbe álmodó

tavasza

nyarakat

havazva

legyek

veled

a tökéletesség kompromisszuma

a lenniesülés
fegyelmes örömkialtásai
ébresztenek

eszem órabére –
háttéréletem lázulása
gondolatként ékesül szájában

felszabadult szavai
egymásutánisága
terel

teszi a kedvére valót
rajongó bénulássá igazít hite
felnagyít

bevezet

béke – üzenet

csend
– hasítja lelked
nyílik
szavakként fénylő
mezítelen hatalom
kolduló tenyeremben
– légzés

inkog nyitó

ki lincsre zárva
ki ncsben a zárva
csak kísér t s meg
szeret e tett

le tudja le lkét
eli dőz v elem
szavai test b e sülnek
hiány t úz
kiáll tásba egy b e sít

csokolóz í tó

hajnal a városban

agglegény lakásom
lángoló ablakain
vasalódeszka kárpitján röppen
ki a szerelem

vászon nélküli árbcok
próbálják felfogni

az utcamosó autó soförje
félrerántja a kormányt
lefékez
lesi
befogná
mutatni kedvesének

résen ám a szerelem
ébredünk
visszatér közénk
megpihenni

sallföld poharai

1. (**prológus**)

ne is törd az agyad
ne törjön bele nyelved
sallföld poharai
úgysem mondanak neked
semmit
kedves olvasóm
ha már magamévá tettelek
tettesd
elhiszed

2. (**kényszervers**)

készülj úgy
holnap már nem te nézel vissza
magadra
a tükörből
készülj fel arra
holnap már nem te leszel
ki visszanéz rád

3. (**meztörténik**)

meztörtként
sírásra késztető
bábaasszony
szeretővé tett
siratóasszony babája
lettél
ami volt köztük
meztörtént
életed

4. (**asperger**)

örömszerződés tudatosítás
ön mostantól az országos
melegszołgálat
ivarjelzőjének
ingyenes adakozója

5. (**sl**)

titkodbán
egy vagy
a magadban maradt
egésszel

6. (tt)

körbejár az idő
közepén az öregek
tánca végtelen
térdükre rogyva
még hangjuk sem mogorva
haragjuk halk mosoly
simogatásuk
a gyermek
ragaszkodása

7. (epilógus)

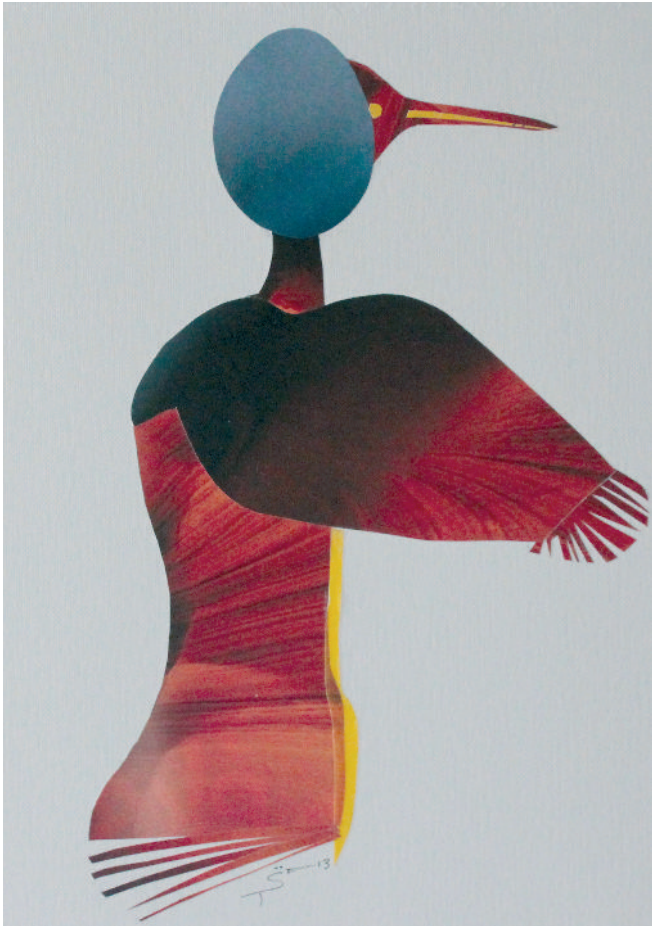
a múlt teszi
a jelen látszat
a jövőt
játszd
ma

utóirat (5.2.)

fejed vesztve
a férfi hasa
rendül kezedben

esti vers

szavaimba bújtál
titkomat lebbented
                    érted
                    vagyok
tehetetlen vággyal
szabadítom szavaid
                    magányát
végső vereségeim
                    feloldója
                    te
                    vagy

valómban

tested szabta kérdés
válasza vagyok
a vágy felkiáltó gondolatjele
táguló suttogások
viharzó palástja
a hűség
örömtarisznyája
morzsáival kötlek
magamhoz
hiánytalan akaratom
vagy

zarándok

agyam
a tudatlan csábulás
mekkája
homlokom
bőröd tengerét
simítja
mint
napja a homok
szemeit

áthidalás

mint költő
megfeddi hazáját
úgy szeretsz
gyógyillatok
illesztik párhuzamba a csillagokat

vállnyira tőlük
lelked ismeretében virágzó
világom ajánlom

sarkad
nyoma röpítő csábításába
estem este

szádonkérőn sarkallak:
nincsenek határok

tengermosta csillagok
a homokszemek
terhed alatt megmozdulnak
örömök hangjaként
hagyják el testem
repülnek az égre

ujjam lüktető tengely
a kivárt idő tükrén baktatva
köröz átlátszó testeden
hol homokra építi várát
a tenger

lassított paradicsom

– ismétlés –

közeli s távoli tájak
architekturájából mintázom tested
házainak sziluettjeiből arcod

csak legyen
ki arréb teszi kezed

idegeid benzinkútösvényeire
lendít a szerelem
érintőképernyős testemen
ujjad porolja ki fájdalmam felhőit
megdőlnék a szekerek
a dombot barázdálja
sok ráncos homlok
lovak rohannak hanyatt-homlok
patkóik alatt az út beomlott

csak legyen
ki arréb teszi kezed
magán

kutyasimogató

nálad jobb nekem veled

1.) nyomodban
sebterek gazdagodó
menni-maradni-
selyem-csend-magánya
menekülésed
medveles
mókuserékben

2.) nyelvem
enyvem
kötő-elvem
költő kedvem
kedves-kedvem
nyelvem rögtönöz
csigázik gyökeredre lel
kihajtod önkívületed szirmait
nyelvem botlik szakadékod világítja
nyelvem közérzeted ráspolya
nyelvtörésemig

3.) ha szeretem
mennyi mennyi
szerelem a szerepem

bőség ha áldás van

h zava tó

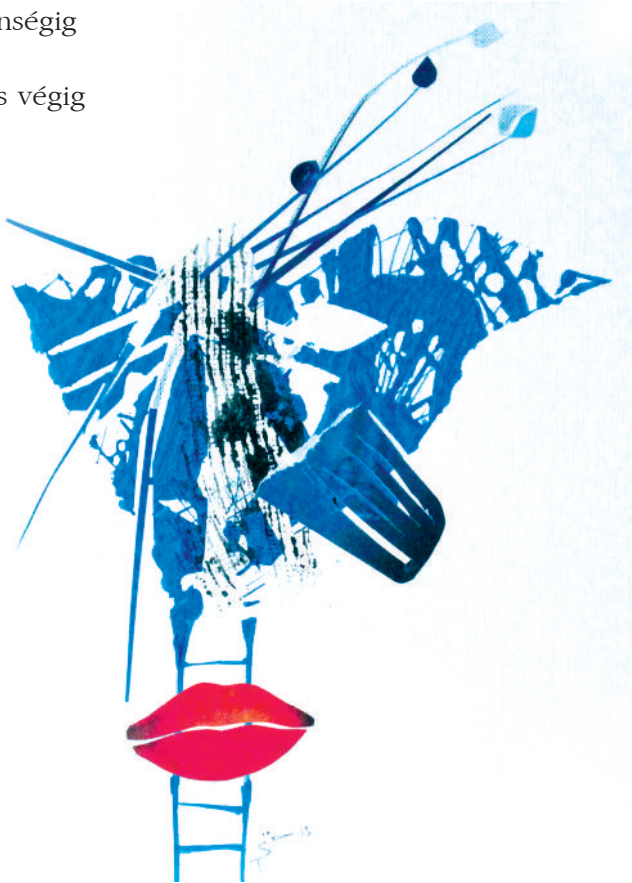
meglesem
a kevesedőd
hozzádadom
kevéssded időm
kezemmel
elkendőzendőd
lelked időt nyerjen
időmbe lelkesen
less

csak legyek
megtettesült levállás
húsról a csont
lélekről az ember
legyél
magad
tagadása
az én kiáltványa
te

legyél az én kézikönyve
üss fel
rád vonatkozom
rajtad vonaglom

a keletkező semmiből
a megsemmisülő
rád éhező
énségig

és végig

Lélekfordulta

most nincsen kezem
fogni ölelni téged
most nincsen szavam
vigasztalni téged
most nincsen szívem
félteni téged
most nem vagyok
szeretni téged

most nem vagyok
kezed
szavad
szíved
szeressen engem

szótitok kacagások
fényében csetlik-botlik
nyelvedre talál
hozzád megtérő gondolatom

vigasságos halmazaid
szinusz görbéin pihen kezem

beköltözés

avagy szóbeszéd a hús vágyainak gyermeki
ragaszkodásáról

(You have an unread message from yourself)

kilátás

álmodó valóságokra néző
ablakok körítenek
iskola
házak tömbjei
induló és elalvó villamosok
halott temető
közel állomás
munka
szerkesztőség
üzletek kocsmá

előszoba/hall

ajtónkon történelem
a visszaállt idő
mentelmi táj
óperencia küszöbe

(ha) fergeteg van!

könnyű konyhalézés

könyv
a ruha
könyv(h)aruha
könny-ha-ruha
könny cseppé
cseppből az ember
cseppben a tenger
cseppé az emlék
ruházza
magát

rója gerendába
vájja falba
népmese korú menekülés
ott
a résekben
a vendégvárás magánya

hálószo

beteljesült egyenlítő törzshelye
alexandriai
négyesfogat
fogért
isten
szemléltető
állatkertje vagyok
apátságomban
szomorú eső
játszom kacagó napfényedben
lelkesen

nappali

ébrenléthegek sora
járandós szám
kedvenc helyén
ujjbegyemben
vasbeton polcon
dísztégláink
faragott és faragatlan szentek
menedéke

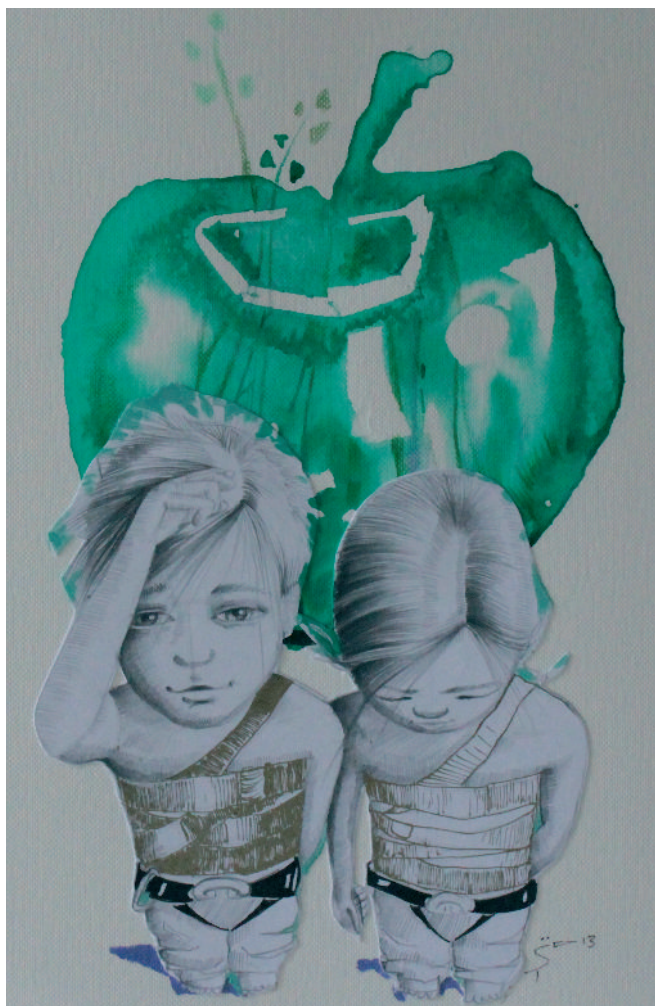
átlátszó áthallatszó falak sokasága közösít
hangokból szavak képekből jelenetek életképek

belső szoba

priuszi lefedettség álmodója
volt tabu
isteni akadályoztatás
felfokozott értelmezése
pót kerék hal adás
hal kan a himnusz megállapodik
szóközök csendáratában
az elégülés látszata
beteljesül ígéretedre
lefed
tapéta
vagyok

csendes esőmadarak simítják láthatóvá a tétova reggelt
szárnycsapásaink az ismétlődő örömök szele

tájéoló

emlékszik-e a táj
a vágyra mi benne fogant
a tűzijátékként kiömlő szagokra
hol lombtalan keresésbe kezdenek az árnyak

emlékszik-e a táj
eget záró csillagzó szemére

emlékszik-e a táj
beborít
fényességet hasít táguló ráncaimba

emlékszik a táj
kire bízom életem
kivel megmaradt javát élhetem

begyűjtés hava

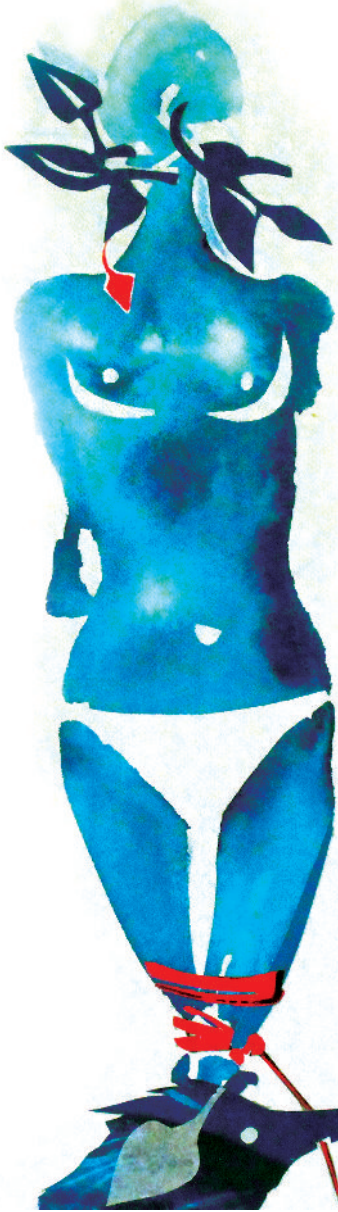

tudatos szabadság

hasadozom
láthatatlan
körökkel betűzök
leked hasadéka
válaszol
hasamíts
simíts
rejtekből
emberré

tavaszi szabadság

még sehol egy pillangó
a múltkori tulipán szirmai
mint a tavaly őszi levelei
rajzák körül a terem

monoteisztikus szabadság

nem attól félek
hogy elveszítelek
                  hogy
                  te
                  magad
a kősziklát öleled

démoni szabadság

én a szükségnél
többet éltem a jót
bárcsak volna istenek dolga
eldönteni

kaparom keresem
marom fel
a bőröm
nélküled ki vagyok
már
sem húsod
sem vérengző cselekvőd
egyetlen tested

tiltott szabadság

aranyeső kiált
napfény után
a leredőnyözött szobában
a réseken kimenekülő
szirmok üvöltés
a megvilágított
éjszakai utcában

titkos szabadság

vers dadogás
vs. adagolás
az élet
hasítod
pasítod
alakítod magad
javára
j.a.-ra várva
ki nem vagyok

szerkesztő szabadság

itt nekem a lányok
tettetik maguk
tetteik maguk
én magam
magolom szeretlek
szeretlek
szeretelek
tanulom
már tudom
ferezsztek

szeretkező szabadság

a test tehetetlensége száguld lelkedben
szele simogatása rüggenti sebeid
a vérátömlesztés fájdalma
gazdagítja napjaid
állandóságát

lelked szégyenét
testem fájdalmát öklendezem
porladó bánatod szikrái
álmatlan tengerembe hullanak
patakzik arcunkon
a megbocsátás sara

megismételt szabadság

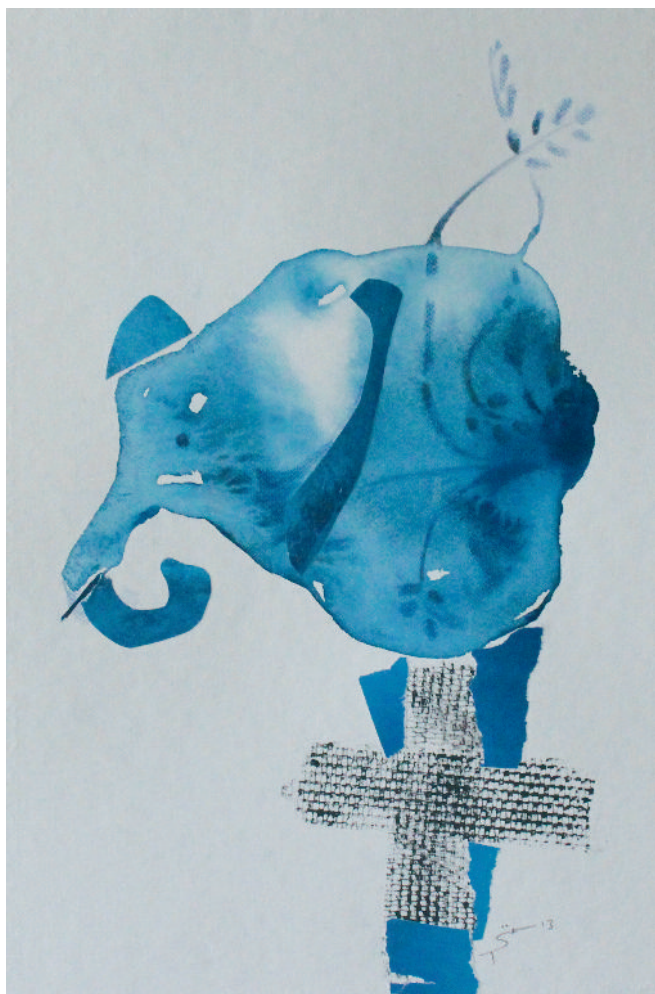
homlokjeleid kézírása
dadogó képzeleted
túlerő-komponens-láncolata
a felderengő behelyettesítése
jársz
magadban
nevét mondod
várod
magadon
kezét
érezed magadban
a szemét
a szeme
csak a szeme
lásson
végződéssel kezdődő szavak
párkapcsolatkeresése
a megismételt ölelkezés
akadálya

elfogó szabadság

egy háztartást vezetek
egy nőt szeretek
a háztartás elviszi
minden erőm időm
más nőt nem szeretek

fejfájós-szabadság

schrödinger macskája vagyok
a Boeing 787 Dreamliner-re szálllok
ott is vagyok
hol
tud

életfogytával (szabadság)

csak telik a nap
semmittevő
keserúséggel
ha lesz még
egy szeretőm
doktorom
legyen ő
a temetőm

szerelem
izom
láz
csillapítot
doktorom
ne
írj fel

hadd teljen a napom
szakállom meg hajom
szerelmes szeretőm
hová hajtsd hajod

u.i.
már van szakállom meg hajom
hová hajtsd hajod

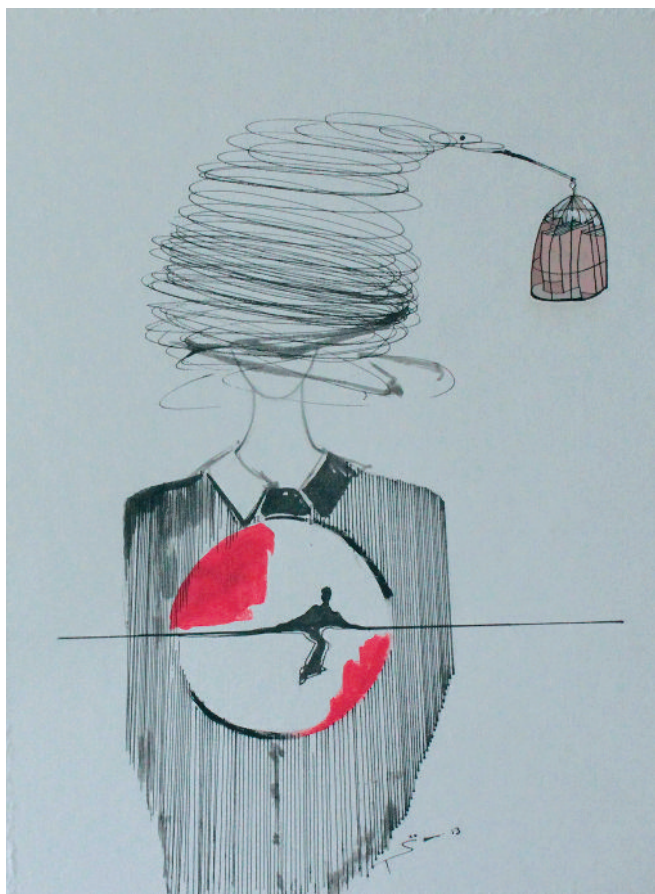
enyészet (az) van

szabadság

párom párom
elpártoltál
parole parole
a szavak a szavak
a szavaimba kötöttél
kötözködtél velem
belekötötted magad lelkembe
a szavak a szavak
a lelkem a lelked
már csak a szavak
a tett ismétlése
újrateremtése
termetembem a hiány
hiányban a teremtés
ne adj fel
legyél
lelkem
szótlan tette

megtörtént életed

– szállföld poharai, 3. (megtörténik)

szabadság/od
kényszer szárnyán

befejezett mondat

mos/dat

(nem tudtad)

szeretni

kit kellett volna

nem tudtad

szeretted

kit kellett

voltad

ezen

túlélő ki kellett van

szabadság (szeretve)

a hiányom
ha disztigvólom
csak leányólom
a szerelem
a tulajdon képem
tulajdonképpen
az elégséges

szerelmes szabadság

mit tettem
és hova tettem
az eszem
ami a lelked eszi
mit tettem veled
hogy el kellett hagyjál
elhagytam magam
mit tettem veled
mit tettem magammal
hogy el kellett hagyjál
mivé tettelek
mivé lettem
mit tettem emészti lelkem
segédsorsjegykezelőd
ó mondd
lehetek-e
még

égtájak magánya

Így beszéljetez inkább: az igen igen, a nem nem.
Ami ezenfelül van, a gonosztól való.

Máté evangéliuma 5.37.

bocsáss meg
te vagy akit szerettem
bocsáss meg
nem te vagy akit szerettem

bocsáss meg
te vagy akit szerettem
kézzel-lábbal
s mi ég és föld között van
mutattam
ajándéklovad voltam
fenyegettelek te vagy
akit szeretek
bocsáss meg
mi ég és föld között lakozik
velem volt míg lakód voltam

bocsáss meg
nem te vagy akit szerettem

fagyon át
agyon át
mit a kéj gyomlál
bocsáss meg
te vagy akit szerettem
testem idegen
lakóággyadban
tested idegem
meghosszabbított lélekkel
hiányzó büntudatoddal
mondd meddig érdemes

bocsáss meg
nem te vagy akit szerettem

várni míg összeáll az egész
várni míg megered a boldogság
engem a rend szüélése emészt
bocsáss meg
te vagy akit szerettem
nem megkaparintani
megőrizni
akartalak
próbára
ne tégy!
bizonyítandó tény
vagyok:

bocsáss meg
nem te vagy akit szerettem

egymásnak
képévekre
egymásnak
hirdesd
a vágyás a vágyás íze
megfeszít
az egyetlen
közelsége
bocsáss meg
te vagy akit szerettem

ha minden
jól megy
versem
kibírhatalan
ismétlődő
fosztó
képző
axióma
élet:

bocsáss meg
nem te vagy akit szerettem

Kedves olvasó!

Hogy telt a nyár? Nálam szargul, de szabadon. Jár-
tam majd az összes fesztiválon, forgattam a nyelvem idegen – ismerős szájakban, és kipróbáltam a magányt is, de ezt Te valószínűleg úgyis tudod, ha gyakran ellátogattál a megújult Facebook-apartmanomba.

Summa-sumérum: az idei ősz nagy változásokat hoz az életembe: bő 2 év után elbúcsúztam Sall László léteemtől, és átköltöztem a Cseletneki Ányos térbe.

Nem is terhelném a levelesládádat fölöslegesen, ha nem lenne alapos okom rá: (ha úgy tetszik ez reklám, de talán ez abban az esetben megbocsátható, ha rólam és rólad, rólunk van szó; hisz mindjárt itt a vég, maga a halál, és milyen jó, ha az ember előrelátó).

Ugyanis augusztus 31-ig nyomott áron adok nagyon sok kiadványt, köztük olyanokat, mint pl. az összes lehelletem, a két kötetes világhíres operációk sorozat. Akit érdekel, nézzen körül a Sall László létben, biztosan nem fogja megbánni.

Ebből az alkalomból (és a cipekedés megkönnyítése érdekében) egy hatalmas készlettisztító szívívásárt tartok a kirablóban, ahol 20-70% kedvezményel lehet megvásárolni pld. a Sall és Lukács partnerkiadóim könnyeit is.

Az akció érvényes a nem rendelhető státuszban lévő alkatrészeimre is a készlet erejéig. Számos különböző állapotú testrészemről van szó a teljesen újtól a pincét megjárt kicsit sárgultig, ezért mindenkinek szemére szabom a kedvezmény mértékét.

Személyre szóló árajánlatot csak abban az esetben tudok adni, ha nem a honlapon keresztül adod le a megrendelést, hanem e-mailben küldöd el nekem a megvásárolni kívánt, alkatodra szabott testrészeim listáját.

A megrendelt könnyeket, szívverést stb. személyesen, készpénzfizetéssel lehet átvenni. Felár ellenében házhozszállítást vállalok!

Kulturális témákban pedig továbbra is ajánlom magamat, de már nem csak online: szerda délutánonként 16-18 óra között ott vagyok bármely utcasarkon is.

A határidő lejárta után (szeptember 1-én) az összezúzott szívemből kifolyt vérből hagymával reggelit készítünk!

Legyetek a vendégeim!

Hozzászólások:

Lehet-e jó szerelmes verset írni idős korban? (kérdezte Gergely Tamás)

Physics is like sex: sure, it may give some practical results, but that 's not why we do it! – Richard P. Feynman

nemcsak, hogy lehet, de kell is!

lehet, még akkor is, ha megfogalmazhatatlan, megfoghatatlan vagy még akkor is ha a múzsa, akihez/nek szól az a vers esetleg csak saját agyam terméséből való!

ötven múltam, öreg vagyok, bár egy svéd jelentés szerint, a mai nyolcvanasok olyan egészségesek, mint az akkori ötvesek voltak, ám mivel én bevándorló vagyok, csak az utóbbi 23 évemben éltem svédként, akkor mondjuk, én egy jó harmincas vagyok most

ilyenkor vagyok tehát, lehetek kétszeresen két-korú szerelmes; érdemes volna előszedni, agkori fiatalalkori/korú szerelmes verseim;

öregkorban meg, azaz most, főleg kell írni a szerelmes verseket, most, amikor a test meg az agy már nem termeli az életet elégséges fokon megélhetővé tevő szerelémhormonokat megfelelő mennyiségben; azért kell most szerelmes verseket írni, hogy a szavak, a hangok, a szerelmes szavak a feladóban és címzett-nél, jó esetben persze a befogadónál (adónál!), helyettesítse a hormonokat, mondjuk szóhormon, mondjuk így, szóhormonversek ezek, amiket most írok;

mert írok;

50 múltam, múltam mégiscsak egy van, de jövőm is, a szerelem jövője;

s lehet ez a szerelem, vagy szerelemre áhító vers kielégült, kielégítő, ki- és megbékítő, meggyőző sőt legyőző, magam és magányom áhított lény, a jobbik lényem tehetetlenségét legyőző szerelmes, akár sérelmes vers is;

lehet; jó verset lehet; magunkat tárgyi magányunkból kioltó verset; kell;
például így:

mosolyda

le ne késselek
maradjanak még éveid
maradjanak meg érveid
ismerős tested kamata
visszatérő vágyam
hol agyam köti tested
az alkalomhoz

ne az avas világ köszöntsön ránk
izzadásunk hassa át
a lázadó elmúlást
illeszkedjünk a tökélyhez
az elmúló semmihez

Föltéve tehát (de meg nem engedve), hogy mások – de akár te is, kedves olvasóm – erről csakugyan másként vélekednek (ezt így képzelem:), de mivel az teljességgel kimutathatatlan, hogy akik másként gondolkodnak erről, azoknak nem lehetne igazuk, írjanak erről ők is vereset, elolvasom!

tartalom

Szó-elők	7
nyers anyag (részletes)	20

boldogtalan férfi hava

töretlen történet	23
életfogytával	24
a teljesség kompromisszuma	27
kötetnyi szerelmeink	28
állandó találkozások	29
alkalmi vers tepertősütés közben	31
rímeset	32
karácsony	33
roham	34

rügyező-virágzó-nyárelő élet van

kétszerező	37
szerelem	38
xy	39
arc poetika	40
fogadj magadba	43
a tökéletesség kompromisszuma	45
béke – üzenet	47
inkog nyitó	48
hajnal a városban	49
sallföld poharai	50

esti vers	53
valómban	55
zarándok	57
áthidalás	58
lassított paradicsom	60
kutyasimogató	61
nálad jobb nekem veled	61

bőség ha áldás van

h zava tó	65
lélekfordulta	67
beköltözés	68
kilátás	69
előszoba/hall	70

(ha) fergeteg van!

könnyű honyhalégzés	73
hálószoba	74
nappali	75
belső szoba	77
tájéoló	79

begyűjtés hava

tudatos szabadság	83
tavaszi szabadság	84
monoteisztikus szabadság	85
démoni szabadság	86
tiltott szabadság	87
titkos szabadság	88
szerkesztő szabadság	89

szeretkező szabadság	90
megismételt szabadság	91
elfogó szabadság	92
fejfájós-szabadság	93
életfogytával (szabadság)	95

enyészet (az) van

szabadság	98
megtörtént életed	100

túlélő ki kellett van

szabadság (szeretve)	103
szerelmes szabadság	105
égtájak magánya	106
Kedves olvasó, ...	109
mosolyda	112

